

LBRIS

We know
books

FANTASTICA

MAGAZIN

ANTHOLOGY

FANTASY & SCIENCE FICTION

2024

Cuprins

Cuvânt înainte - Mircea Liviu Goga.....	5
Povestiri recomandate	7
Micul Diomede - Diana Alzner.....	7
Euterpiene - Mircea Băduț.....	17
Pufoaica - Nicolae Rădoi.....	22
Demonul din Râul Morii - Ion Popescu Brădiceni.....	25
Știri locale - Anamaria Borlan.....	28
Mireasa din grădină - Rodica Bretin.....	36
Doctor Faustus și ananașii - Aurel Cărășel.....	47
Lucious și bărbatul verde - Cristian Cîrstoiu.....	51
Pădurea „Vlădiciei” - Dan Marius Cosma.....	58
Fantome - Issabela Cotelin.....	64
Peștele - Mihai Cranta.....	67
Fiul meu... extraterestrul - Marius Dichişan.....	70
Ihtiologul - Ovidiu Cristian Dinică.....	83
La pescuit - Mihai Cristian Dumbravă.....	85
Dragă domnule nea Sandu - Daniel Cristan Dumitru.....	89
Califatul electronic de după Piatra Neagră - Andrei Gaceff.....	99
Artefactul - Mircea Liviu Goga.....	106
Blestemul poverii - Carmen Grădinaru.....	112
Limpezimea - Györfi-Deák György.....	115
Clopotul împăcării - Simone-Györfi.....	119
Proiect restul zilelor - George Lazăr.....	127
Plutind departe - Adina Lozinschi.....	137
Întâlnirea de la „Balta mirilor” - Lilioara Macovei.....	140
Ultima cursă - Ana Cristina Margu.....	143
Întâlnire de gradul al treilea - Victor Martin.....	149
Eu sunt Orch - Pompilian Tofilesco.....	159
Scorbura miraculoasă - Lucian Merișca.....	169
Încercarea Fibonacci - Claudiu Murgan.....	172
Legenda legendarului Legend - Sorin Nină.....	183

Strigoiul - Daniel Tudor Ninoiu.....	189
O rază prostituată de soare - Sergiu Someșan.....	195
Fumul - Costi Gurgu	203
Cină în familie - Krzysztof T. Dabrowski.....	215
Un Faust maghiar - Toth Belà	218
Eseu / Critică literară	233
Addendum la legile roboticii - Mircea Băduț.....	233
Un caz bizar „Jane Roberts and Seth” - Cornel Bălan.....	237
Cine a citit Portocala mecanică? - Ioan Lascu.....	241
Filozoful sub apă - Victor Martin.....	246
Zombit - Lucian Merișca.....	250
Poveste fără sfârșit - Dan Popescu.....	255
Ultima invenție - Pompilian Tofilescu.....	257
Carte recomandată	261
Tigrii visează în culori - Rodica Bretin.....	261
Dumnealui și alte povestiri - Mihai Cranta.....	263
Iluzia - Diana Alzner	267
Cartea fantomă (vol. I și II) - Victor Martin.....	270
Iedera - Daniel Cristian Dumitru.....	273
A doua lună a Pământului - Mircea Liviu Goga.....	276
Bandă desenată	278
Benzi desenate Marian Mirescu.....	279
Benzi desenate de Valentin Iordache.....	291

Diana Alzner

Diana Alzner (n. pe 7 octombrie 1969 la Alba Iulia) a publicat numeroase texte de literatură SF în reviste online; a debutat pe hârtie cu o povestire în antologia „Zombii: Cartea morților vii”. A contribuit cu texte la Antologiile „Worlds and Beings”, „Xenos”, „Antologia prozei românești polițiste și de mistere”, Antologiile anuale Pavcon. Romane publicate: „Tunelul de la capătul lumii”- 2018 (Premiul Național de Science Fiction Romcon 2019, Premiul Ion Hobana 2019, Premiul Eurocon Chrysalis 2020); „Orfeu” - 2020 (nominalizat pentru premiile Romcon); „Iluzia”- 2023. În 2019 publică volumul de proză scurtă „Trocvantul” (Premiul Național de Science Fiction Romcon 2020).

Micul Diomede

În după-amiaza în care nu mi-au mai încăput picioarele în cart, instructorul s-a uitat la mine cu regret și mi-a zis:

— Sorine, e timpul să te apuci de altceva. Te-ai lungit rău, ce să-ți fac? M-am dat jos în ciudat și-am ocolit Casa Pionierilor, încercând să nu remarc rânjețele satisfăcute ale adversarilor mei, Mirel și Gabi. Ei aveau să câștige concursurile de atunci înainte. Mie ce-mi mai rămânea? Atelierul de ceramică, m-am întrebat cu amar privind pe geamurile deschise la fâncii și fetițele care se jucau cu lutul. Ar mai fi fost Cercul de Lectură, o alegere care m-ar fi pus bine cu toți cei de acasă, dar mai ales cu soră-mea, Micii Pictori (bleah!), Camera de Muzică – numai cu muzică clasică – și Clubul de Radioamatorism care mi se părea învăluit în mister. Am ieșit pe poartă și am luat-o în sus pe strada noastră, căutându-mă în buzunar de un leu pentru o înghețată de

la Katz, dar nu dețineam niciun sfaț și știam că nu există nimic în buzunarul meu, decât... na! o batistă pusă de maică-mea, dar eu tot căutam sperând în vreo minune. De ce nu se gândește măcar o dată să-mi strecoare acolo cinci lei? Aveam doișpe ani și problemele mele erau insurmontabile!

— Ce-i cu tine acasă la ora asta? mă întâmpină mama în ușa bucătăriei modelând o chiftea între palmele ude. Că n-am auzit carturile.

— Lasă-l mamă, interveni soră-mea de undeva din casă, a venit să-și facă ordine în cameră. Am oftat cu năduf și m-am strecurat pe lângă mama. În trecere am șterpelit o chiftea caldă și, da, m-am dus în camera mea, dar nu ca să fac ordine. Am trântit ușa și am încuiat-o, îmi puteam permite când tata nu era acasă. Femeile n-aveau cum să mă înțeleagă! Toată reputația mea era construită

pe victoriile în concursurile de carturi. Voiam să mă fac pilot de formula 1. După ce-am mâncat chifteaua mi-am revizuit colecția de Pif-uri de sub pat. Erau fumate! Mult mai interesante deveniseră Almanahurile Anticipația pe care le citeam cu nesaț și pe care începusem să le colecționez pe raftul de deasupra patului, alături de „Legendele Olimpului”. Era singura chestie care o îmblânzea pe soră-mea, proaspăt revenită acasă după sesiunea de vară din anul întâi la filo. Când mă vedea citind îmi ierta multe. După vreo juma de oră mama a ciocănit la ușa:

— Hai la masă! Am auzit glasul tatei și m-am dus repejor să mă spăl pe mâini. Arătam ca un copil cuminte când l-am salutat și m-am așezat la locul meu.

— I-auzi, Sorine, ai vreo supărare? Laura zice că trănțești ușile.

— Nu-i adevărat, taticule, era curent. M-am dus în camera mea să citesc.

— Bravo! Și ce-ai citit?

— Și da, am o supărare! Mi-au rămas carturile mici...

— Înseamnă că a venit vremea să te apuci de altceva, n-ai de ce să te superi. Doar ai încheiat o etapă. Și ce ziceai c-ai citit?

— „Prea sublima mea misiune” de Paul... nu mai știu cum. E despre un călător în timp care vine să-l ducă pe unu în altă eră. Că era criminal, am recitat eu din memorie despre un text citit cu ceva timp în urmă.

— Aha! mormăi tata.

— Gata, nu-ți mai place mitologia, mă înțepă Laura. Încă o pasiune pe care n-o duci la capăt... Soră-mea făcea parte din acea categorie de adulți care te apreciază instantaneu dacă-ți place mitologia greacă.

— Și ce-ai vrea, Xantipa, să mă îmbrac în togă și să cânt din liră?

— Copii, nu vă certați, interveni mama. Zi, Sorinel, ai altceva în vedere sau

m-ai putea ajuta vara asta să vând sticlele adunate în pivniță?

— Sigur că te ajut, mămico, dar aș vrea să mă înscriu la Clubul de Radioamatorism de la Casa Pionerilor. Mă lași, taticule?

— Sigur că te las, dar mă tem c-o să te plictisești. Minunate chiftelele, Adela, de unde ai făcut rost de carne?

Nu m-am plictisit așa de rău, însă numai datorită noului instructor care a apărut în săptămâna următoare. Ce noroc pe mine, așa ezitant cum eram, să găsesc la Club pe tovarășul Andrei Cristea! Cu un asemenea instructor totul putea deveni interesant! În primul rând, era foarte tânăr. Și purta blugi originali! Avea un tricou verde cu un crocodil pe buzunar, la piept, și zâmbea larg. M-a întrebat de ce vreau să mă înscriu la radioamatori. L-am privit în ochii bruni, jucăuși și i-am spus că nu mai încăpeam în carturi ceea ce i-a smuls un hohot de râs.

— Radioamatorismul e tot un sport, știi?

— Ca șahul?

— Oarecum, aprobă el cu jumătate de gură. Ai idee ce înseamnă să fii radioamator?

— Nu prea... L-am auzit pe tata zicând că e de mirare că avem voie să ascultăm posturi străine.

— Aoleu, ssst! Gata, ești înscris, vei vedea singur ce înseamnă.

Două săptămâni am învățat despre undele radio, dar ce mi-a intrat pe-o ureche, mi-a ieșit pe cealaltă. Făceam fizică la școală, însă lecțiile tovarășului Cristea erau peste nivelul meu. De cele mai multe ori mă surprindea privind pe geam la carturile zgomotoase care se învârteau în jurul clădirii.

— Sorine, așteaptă-mă, vin cu tine! m-a strigat tovarășul Cristea la plecare, într-una dintre după-amieze. Am înțeles că locuiești pe strada asta, un pic mai sus.

— Cu două case mai încolo.

— Eu merg spre centru că am de făcut niște cumpărături.

Deși mă simțeam puțin stânjenit, eram mândru să merg lângă instructorul meu și m-am străduit să-i imit ținuta nonșalantă pe când am trecut pe lângă Mirel și Gabi care lustruiau un cart. Am pornit pe trotuarul umbrit de pomi.

— Uite-o pe soră-mea! Aici locuiesc, vedeți, i-am arătat eu casa și pe Laura, care culegea lavandă de la tufa din mijlocul grădinii.

— Laura! am strigat-o dornic să mă vadă cu instructorul. Ceva a făcut-o pe soră-mea să se apropie agale și, pentru prima dată am remarcat ce bine îi stătea rochia aia veche, de casă, decolorată, exact de culoarea lavandei. Tovarășul Cristea tuși discret:

— Sorine, nu mă prezinți?

— Ă, ba da. Laura, tovarășul meu instructor de la clubul de radioamatorism.

— Sărut mâna, Andrei Cristea.

— Laura, murmură soră-mea pe un ton drăgălaș care categoric nu putea fi al persoanei care poruncește să-mi fac curățenie în cameră. I-a dat mâna și el chiar i-a sărutat-o aplecându-se galant, iar eu mi-am dorit să fiu undeva la o mie de kilometri distanță. Până și un țânc cum eram eu pe atunci a remarcat că s-au ținut de mână cu o secundă în plus față de cât era nevoie. Și pe fereastra deschisă a casei noastre se auzea cântând noul radio Gloria al tatei: „Opriți timpul, clipa asta minunată!”...

După acest moment istoric, tovarășul instructor a început să aibă nevoie frecvent de cumpărături din centru, iar soră-mea chelise de tot tufa de lavandă.

— Nu-l inviți în casă, Laura, că așa e frumos? a întrebat-o mama într-o zi. Mai avem niște cafea naturală și fac o tavă de fursecuri.

Joia următoare, când m-am dus la club, abia mi-am închis caietul în care notasem despre împărțirea spectrului electromagnetic în funcție de energie și

frecvență, că tovarășul instructor m-a strigat:

— Sorine, stai că vin și eu!

Cu două ore mai devreme, când am plecat de acasă, mama pornise cuptorul și cocea semilune cu lămâie. Nu știu ce mi-a venit, poate un fel de solidaritate masculină, dar am simțit nevoia să-l avertizez pe tovarășul Andrei:

— Azi o să vă invite în casă.

Ceilalți patru băieți din grupă pleaseră deja, în sala de clasă pupitrele zăceau părăsite în lumina caldă a soarelui ce cobora dincolo de Cetate. Mi s-a părut mie, sau Andrei Cristea a încremenit pentru o clipă?

— A, noroc că mi-ai spus, te rog ia-o înainte că te ajung din urmă, bine?

Ascultător, am ieșit pe ușa care dădea direct pe scările de afară, am pornit pe aleea care ducea spre stradă, dar m-am oprit când am observat că Mirel stătea fix în poartă cu frate-său mai mare care era elev la Liceul Militar într-a zecea. Văzându-mă, și-a izbit pumnul în palma deschisă promițându-mi caft. Dacă ar fi făcut vreo observație obraznică față de mine, aș fi fost silit să-i bat pe amândoi... M-am oprit la mijlocul aleii descumpănit. Viorel, elevul de la Militar, a pornit spre mine cu pași egali scoțându-și centura de piele de la brâu.

— După ce că ai capul mic, îți mai stă și creierul lejer, i-am șuierat eu peste umăr băiatului cu câțiva ani mai mare, dar, nedorind altercații, am năvălit în clasă exact în momentul în care instructorul meu de radioamatorism a dispărut ca a o scânteie în dreptul unui fișet în care era păstrată aparatura. Mi-a trecut un junghi prin stomac și două secunde în mintea mea a fost hărmălaie mare. Clipeam să-mi limpezesc ochii, înghițeam un nod care mi se ridicase în gât și nu știam ce voi spune acasă în fața ceștilor cu cafea naturală și a semilunelor cu lămâie. După două secunde însă, tovarășul Cristea a reapărut ca o scânteie ce se

aprinde. Cum mă holbam exact spre locul acela, am observat imediat încurcătura ce i s-a așternut pe chip, aproape spaimă, dar, de îndată a părut să se controleze, mi-a zis absolut firesc: „N-ai plecat? Credeam că ești deja la jumătatea străzii. Le-am ținut în dulap ca să nu se ofilească de căldură.”, mai zise el arătând spre florile pe care le ținea în mână.

— C... cum ați făcut asta? m-am bâlbâit eu începând să tremur cu întârziere.

— Le-am cumpărat de la florărie. Noroc că mi-am amintit de ele, altfel le uitam aici.

— Ați dispărut, ați reapărut... așa... poc!

— Te simți bine, măi băiatule? mă întrebă grijuliu tovarășul instructor lăsând florile pe catedră și punându-mi o mână pe frunte. Ai amețit?

— Nu! Nu am nimic, dar ați dispărut, am văzut clar.

— Ha, ha, aș vrea eu să apar și să dispar după cum am chef. Păi, dacă ești bine, hai să mergem, mai zise el apucând florile din pricina cărora se întâmplase totul.

L-am urmat pe instructor pe poartă fără să arunc nicio privire lui Mirel sau lui frate-său și am mers în tăcere până acasă. Nu mă puteam preface că nu se petrecuse nimic. Laura, în mod strategic, tunde trandafirii. În alte condiții, aș fi fost entuziasmat ca un câțel în fața unui frisbee nou la vizita instructorului dar, încă în stare de șoc, mi-am ronțait semilunele decent și tăcut, încât instructorul se simți obligat să le comunice alor mei că am fost puțin amețit la sfârșitul orelor.

— O fi de la căldură, nici nu e de mirare la cât se zbenguiește, opină mama turnând apă minerală în pahare. Mai luați niște semilune, domnul Cristea, Laura le-a făcut. Te simți bine, Sorinel?

— Da, mamă, am asigurat-o eu pe un ton superior, privind cu reproș spre Andrei Cristea, căruia îi plăcuseră teribil semilunele.

— A! Am uitat! se repezi el cumva teatral ca să risipească uitătura mea. Am făcut rost de un abonament la tenis la baza sportivă Spartacus. Am și rachete. Ce zici, Laura, ți-ar plăcea să batem mingea împreună? Și desigur, îl luăm și pe Sorin la mâncat înghețată și pe post de copil de minge...

— La Spartacus, în șanțurile Cetății? m-am trezit eu brusc din visare.

— Dar nu e periculos? îngână mama.

Să fi fost Andrei Cristea singurul albaiulian care nu știa că Mircea Jula dispăruse în tunelurile din Cetate?

— Nu, mamă! ne-am trezit Laura și cu mine vorbind amândoi deodată.

Baza sportivă Spartacus era la o azvârlitură de băț de casa noastră. Acolo, în șanțurile Cetății, erau locuri unde picioarele mele nu călcaseră, pentru că se intra numai cu invitație și malacul care păzea poarta ar fi putut răsturna cu roțile-n sus un puști cu un singur bobâr-nac. Ai mei nu-și permiteau ieșiri la masă în oraș decât cu ocazii speciale, nu așa toată ziua. Dar existau persoane care intrau pe porțile magice de la Spartacus în fiecare după-amiază de la ora cinci când o orchestră începea să cânte într-un chioșc acoperit de verdeață. Cândva, aș fi dat orice, chiar și colecția mea completă de Pif-uri, ca să petrec câteva ore la Spartacus! Iar acum, de două ori pe săptămână stăteam la o măsuță cu un Cico rece în față, urmăream progresele soră-mii la tenis și alergam după mingi ca un câțeluș. După două ore, instructorul nostru iubit ne făcea cinste cu o înghețată și plecam acasă plutind, mai ales Laura.

Vara anului 1989 a fost cea mai frumoasă din viața mea de copil. Băieților le este dat un an sau doi ca prilej de maturizare, eu am avut doar o singură vară. Măcar a fost o vară lungă, o vară ce nu s-a dat dusă până hăt, târziu în toamnă, după ce Laura a trebuit să se întorcă la facultate, iar eu mergeam la școală deja de două săptămâni. Antrenamentele de

tenis s-au mutat sâmbăta și duminica din două în două săptămâni, când Laura venea acasă. Când nu venea ea, o vizita Andrei Cristea la Cluj și foarte curând a înțeles toată lumea că treaba e serioasă și că cei doi sunt îndrăgostiți unul de celălalt până peste cap. După semilunile cu lămâie au urmat prăjitura Tosca și tortul Doboș de casă, dar povestea a culminat cu un Diplomat și cu o cerere în căsătorie pe care am simțit de datoria mea s-o opresc: nu-mi puteam lăsa sora să se mărite cu un călător temporal!

Într-o seară de noiembrie, pe când ședința la clubul de radioamatorism se încheiase și colegii plecaseră, am rămas la pupitrul meu privindu-l pe instructor cum încuie aparatele. Pe trotuarul de afară becurile stradale picurau lumini portocalii.

— Nu am uitat, am zis eu cu un ton precaut. Instructorul se întoarse spre mine prefăcându-se nedumerit:

— Poftim?

— Nu am uitat chestia de astă-vară.

Cu dispariția și reparația...

— Și ce suspectezi, Sorine? mă întrebă el vorbindu-mi dintr-o dată ca unui adult, de la egal la egal. Asta mi-a plăcut. Am făcut o pauză ca să adun toate bănuielile mele într-un singur enunț capabil de a distruge orice subterfugiu și-ar fi ales:

— Sunteți un călător temporal, nu-i așa? Andrei Cristea a hohotit cu capul dat pe spate și ochii în tavan, iar asta nu mi-a mai plăcut.

— Măi băiete, ce film ai văzut ultima oară, m-a întrebat el când s-a mai potolit.

— De două luni nu am mai fost la cinematograful că am luat un șapte la mate.

— Și atunci, de unde îți vin ideile astea?

— Din capul meu. Știu ce am văzut în ziua aceea, am reluat eu afirmația care mi s-a părut că a avut dintotdeauna efect. Și da, am și citit.

— Ce naiba ai citit? s-a strâmbat instructorul trăgând scaunul de la catedră și așezându-se în fața mea.

— Păi, multe... Acum, recent, am citit „Frazbile și granchioase” că a apărut Anticipația și... da, „Prea sublima mea misiune” de Paul...

— Paul Anderson. Bravo, ești băiat citit, apreciez, dar să confunzi realitatea cu povestea este semn de copilărie necoaptă, Sorin.

— Am împlinit treisprezece ani și n-o pot lăsa pe Laura să se mărite cu un călător temporal care o va face să sufere.

Andrei Cristea se încruntă și scoase din buzunarul de la piept o țigară pe care și-o strecură între buze fără s-o aprindă.

— Și tata zice că n-ați scos un cuvântel despre familia dumneavoastră...

— Are dreptate. Părinții mei au murit într-un accident, nici măcar nu mi-i amintesc. M-a crescut bunica. A murit și ea acum trei ani. Ce era de povestit?

— Și niciodată până acum nu v-am văzut fumând...

— M-am lăsat, de asta nu m-ai văzut. Câteodată însă, când mă enervez, mă mai joc cu o țigară... Tu să nu fumezi niciodată, auzi?

— De ce schimbați vorba? Sunteți sau nu un călător temporal?

— Poți să ții un secret?

— Bineînțeles, l-am asigurat eu aplecându-mă spre el ca să aud mai bine.

— Atunci fii atent, Sorine: nu există călătorie în timp. Ha, ha, ce mutră ai făcut! Bine, se poate călători în timp, dar trebuie să mergi în Strâmtoarea Bering pentru asta. Știi pe unde vine Strâmtoarea Bering?

— Mda... De ce?

— Pentru că la mijlocul strâmătorii sunt două insule, Diomede cel Mare și Diomede cel Mic. Exact printre ele trece linia temporală care desparte Estul de Vest. Acolo se schimbă ora. Între insule este o distanță de doar câteva de mile marine, dar printre ele trece linia de

schimbare a datei, așa că Diomedee cel Mare este la o diferență de douăzeci și una de ore față de Diomedee cel Mic. Dacă circuli între insule, practic circuli în timp.

— Ah! am mârâit eu.

— Știi că ești dezamăgit, dar asta e tot ce se poate în materie de călătorie temporală. Diomedee cel Mare este Insula din ziua de mâine, iar Diomedee cel Mic, Insula din ziua de ieri, adăugă el pe un ton visător. Ce preferi? Să călătorești spre viitor, pe Diomedee cel Mare sau spre trecut, spre Diomedee cel Mic?

— Diomedee a fost un erou grec. Când el a murit, prietenii săi au fost transformați în albatroși.

— Oho! Bravo, ai citit mitologie. Credeam că ești interesat doar de motoare.

— Dumneavoastră pe care insulă ați merge?

— Ah, întotdeauna pe Diomedee cel Mic, surâse el cald ciufulindu-mi părul.

— Deci veniți din viitor, exact cum am presupus.

Andrei Cristea n-a reușit să mă convingă, însă eram conștient că nimeni n-ar lua în seamă povestea mea despre călătorul în timp. Din acel moment aveam împreună un secret și uneori ne zâmbeam peste capetele celorlalți, ne făceam cu ochiul și murmuram „Diomedee cel Mic!” ca o declarație a nostalgiei trecutului. Nu aveam de unde să știu că timpul se scurtase...

Pe la jumătatea lui decembrie, părinții mei au devenit oarecum neliniștiți. În general de sărbători mama se agita mult: făcea curățenie exemplară în toată casa, încropea mese care măcar să pară îmbelșugate, invita rude și prieteni în vizită. Dat fiind că venea Moș Gerilă, trebuia să facă rost și de cadouri potrivite pentru toată lumea. Mi-am închipuit că asta e sursa agitației. Acum știu că mă înșelam. Pe 21 decembrie Laura a primit un telefon de la o colegă care trebuia să-i aducă niște cursuri și niște cărți pe care

soră-mea i le împrumutase. Numai că Dana, în mod inexplicabil, nu mai voia să vină la noi să stea o noapte, așa cum se înțeleseseră inițial, ci insistă ca Laura să meargă la gară să se întâlnească la peron și, în minutul opririi trenului, să-i dea pe fereastra vagonului documentele.

— Nu cred că e bine, Laura dragă, îi zise mama care călca un vraf de cearșafuri albe. Știi că și Andrei ți-a spus să stai în casă zilele astea...

— Mamă, fii serioasă! Îmi trebuie cursurile. Nu vezi că nebuna asta pleacă cu ele dacă nu mă duc? Să-mi fie de învățatură de minte: ai, dai, n-ai!

M-a luat prin surprindere ieșirea Laurei pe poartă pe la ora trei în ziua aceea, fiindcă eu credeam că întâlnirea de la gară urma să aibă loc a doua zi. Oare uitase ce vorbiseram? Uitase că era stabilit să împodobim bradul după-amiaza? Am alergat după ea ca un apucat ca să știu dacă mai e cazul să aduc din pod cutia cu podoabe pentru pom. Mă simțeam furios că nu ținea cont de ceea ce vorbise cu mine.

— Laura! Laura! am strigat-o tare, dar ea deja depășise Casa Pionierilor, era la salcia pletoasă de la colțul străzii, se îndrepta spre gară cu pas hotărât și a trebuit să sprintez ca s-o ajung din urmă exact înainte ca ea să traverseze. Mi-a promis că se întoarce la timp ca să împodobim pomul, a spus că pot coborî din pod cutia și că ar fi bine să mă întorc degrabă acasă în caz că mama are nevoie de mine. Numai că în clipa în care mă răsuceam pe călcăie, i-am zărit pe Mirel cu frate-său la poarta Casei Pionierilor. Ce puteau face acolo? Carturile erau oprite iarna. Se uitau spre mine cu un aer promițător. Atunci am remarcat dintr-o dată că străzile erau ciudat de pustii, era liniște și nu circulau decât rare mașini, în viteză ca și cum toată lumea s-ar fi aflat în altă parte...

— Vin cu tine, Laura, m-am agățat eu de soră-mea.

— Pleacă, mă, acasă!

— Nu te pot lăsa singură. Mama și Andrei aveau dreptate, trebuia să nu fi ieșit azi.

— Pentru tine-i tovarășul Cristea!

Mirel și frate-său se țineau după noi, dar așa, mai la distanță. Priveam în spate din când în când și ei erau mereu în urma noastră, deci am tropăit mai departe pe lângă Laura îmbrăcat mai subțire cum ieșisem în fugă din casă. Pe când ne apropiam de gară am avut sentimentul ciudat că am mai trăit o dată clipa aceea. Senzația era atât de acută că m-am oprit din mers și-am privit-o pe Laura din spate. Mi s-a părut cumva că știu ce urmează să se întâmple, dar chiar înainte ca imaginea să se clarifice în capul meu, soră-mea se întoarce nedumerită de absența mea:

— Hai, ce faci, nu vii?

Da, exact asta trebuia să spună! M-am smucit de pe loc și am ajuns-o, am apucat-o de mână încercând s-o opresc, dar ea m-a tras înainte:

— Trenul acum intră în gară, întârziem, nu mă ține!

Am auzit un pârâit întocmai cu cel pe care-l auzeam vara în pădurea bunicilor când ciocănitorea controla copacii. N-am apucat să mă mir, pentru că senzația că retrăiesc ceva cunoscut m-a invadat din nou și mai puternic. Pentru un moment am simțit că plutesc de parcă pământul ar fi căzut în gol de sub picioarele mele, apoi ceva ne-a izbit și totul a devenit negru.

Când m-am trezit, o femeie mă plesnea peste față. O auzeam pe Laura plângând de mama focului și așa fi vrut să-i spun că sunt bine. Când femeia de lângă mine s-a mișcat, mi-am dat seama de ce plângea Laura: pe asfalt zăcea împușcat Andrei Cristea.

— Trăiește, domnișoară, nu mai plângeți, zise cineva.

În memoria mea acele întâmplări sunt fixate sub forma unor imagini disparate, cu fisuri. De exemplu, nu-mi amintesc în

ce fel am ajuns de la gară la spital. Acolo era o nebunie totală. Am stat o vreme pe o băncuță la urgențe fără să ne ia cineva în seamă. Eu mă loviseam la cap, Laura insista să mă vadă un doctor, dar nu era niciun doctor disponibil. Când ușa de la intrare se deschidea, auzeam sunete bizare dinspre bulevard: țipete, chemări, urale, vuietul unei mulți-mi în deplasare. Laura a reușit să sune acasă de la un telefon public și a venit tata după noi. Ne-am dus acasă pe jos, nu circula niciun autobuz, tata părea speriat, îngrijorat că trebuie să parcurgem o distanță mare, pe înserat până acasă. Mai știu că eram epuizat când am ajuns și am adormit de îndată când m-au dus în camera mea. O auzeam ca prin vis pe Laura în camera ei plângând din nou. Acea a fost ultima zi a copilăriei mele.

*

Au trecut zece ani de atunci. Acum sunt eu însumi student și am viața în față, dar nu știu cum se face că navighez mereu spre Micul Diomedee. Uneori mă așez pe o bancă și privesc strada noastră în sus și în jos, spre gară. Linia ferată a Mocăniței a fost scoasă și în locul ei s-a turnat o alee cu arcade. Cu bănci și ghiwece mari cu flori. Mă așez peste drum de Casa Pionierilor și privesc. E felul meu de a naviga în trecut. Apropo, acum e Palatul Copiilor. Carturile au dispărut. Ce-i drept, erau tare gălăgioase.

Ieri s-a așezat la celălalt capăt al băncii un bărbat. Ni s-au întâlnit privirile și l-am recunoscut.

— Sorine!

— ...

— Ce faci, mă băiatule, îmi întinse el mâna.

— Domnule instructor...

— Hai să bem o cafea la Spartacus.

L-am urmat dintr-un fel de obișnuință. Altfel eram tare furios pe omul acesta. L-am spionat cu coada ochiului și

am constatat cu uimire că nu se schimbă deloc în zece ani. Timpul care pe mine mă făcuse bărbat și care pe Laura o transformase într-o ființă devastată îl lăsase neatins pe Andrei Cristea.

Baza Spartacus fusese privatizată. Prin zgura terenurilor de tenis crescuseră buruieni, iar vestiarele fuseseră modificate încât să devină un fel de bar de zi. Chioșcul orchestrei fusese demolat. Am comandat două cafele mari. Nu eram decât noi în localul pustiu. Andrei Cristea își aprinse o țigară căutându-mi privirea. Recunoscut că eram intimidat, dar nu voiam să simtă el acest amănunt și m-am pomenit că-i fac observație:

- Fumatul vă face rău.
- Ești student acum, nu?
- La medicină.
- Ai renunțat la motoare.
- Și la mitologie. Eroii m-au dezamăgit.

- Ești supărat pe Diomede?
- Pe tine sunt furios, Andrei Cristea!

Unde naiba ai dispărut?

El trase din țigară și privi capătul aprins ca și cum ar fi căutat o explicație acolo. Dintr-o dată mintea mi-a fost inundată de imagini ale aceluși teribil decembrie 1989: instructorul meu întins pe un pat la urgențe și un asistent grăbit și iritat extrăgându-i un glonț de sub claviculă. Sora mea palidă până la transparență, lumea agitată, fuga noastră cu mine amețit în urma târgii spre salonul de reanimare unde fusese el internat. Haosul de pe străzi, drumul cu tata până acasă. Și a doua zi, bolnavul nostru de negăsit nicăieri la spital, la niciun spital, nicăieri. Un pacient inexistent! Situația derutantă care a ofilit-o efectiv pe sora mea...

– În spatele furiei stă întotdeauna teama, se eschivă el.

– Și tu te-ai făcut între timp psiholog, l-am tutuit eu brutal.

– Eu eram cel speriat, Sorine, eram urmărit.

– Securitatea?

Andrei trase din țigară. Părea că se gândește intens la ceva.

– Ce scuză de tot rahatul! Ai distrus-o pe Laura, știi?

– Dacă ți-aș spune că ai avut dreptate... atunci... în vara aceea...

– Ce... ce tot spui acolo? Ochii lui păreau că scapără privind într-ai mei și tot încuviința din cap ca și cum m-ar fi asigurat că se referă exact la ceea ce mă gândesc. Nu-mi venea să cred! Își bătea joc de mine? Își imagina că... doar nu mai eram un copil! De furie și de indignare pete negre jucau în câmpul meu vizual. Simțeam că-mi pierd controlul.

– Adică ești un călător temporal, am rostit cu greutate din cauza nodului care-mi bloca coardele vocale.

– Am fost admis în Societatea Interliniară de cercetare a Timpului în 1970.

Nu puteam articula niciun cuvânt. Mi se uscaseră gura. Un fel de paralizie îmi cuprinsese ceafa și umerii și nu puteam decât să privesc în ceașca de cafea în care două pete de caimac întruchipau două insule.

– Totul a început în 1943 când vasul USS Eldridge a fost teleportat. Experimentul Philadelphia. Mai târziu, cercetătorii au descoperit că aplicarea unei imense forțe electromagnetice curbă continuu spațio-temporal. Nu, nu se poate călători în timp, dar putem călători în afara timpului, după care putem alege în ce moment al timpului reintrăm în timp. E ceva sinistru, ceva ce mintea omenească nu poate accepta, Sorine. Mulți agenți au luat-o razna. Dar, așa cum există oameni dispuși să riște zborul în spațiul cosmic, există și persoane care ies din timp. Eram student la fizică, în anul patru, la București când am fost recrutat. A fost o chestie absolut întâmplătoare. Părinții mei muriseră, bunica murise și ea, nu aveam pe nimeni. Nu aveam nimic de pierdut. Am părăsit țara așezându-mă

pe un scaun și punându-mi o cască alături de recrutorul meu.

— Dacă în 1970 aveai douăzeci și patru de ani, înseamnă că te-ai născut cam prin patruzeci și cinci, patruzeci și șase, am găfăit eu. Ar trebui să ai cincizeci și trei de ani acum, ceea ce dovedește că minți!

— M-am schimbat eu de când m-ai văzut ultima dată în decembrie optzeci și nouă?

— Nu prea, am fost silit să recunosc.

— Țta este unul din efectele perioadelor petrecute în afara timpului, Sorin. E o dovadă clară. Uite ce e, vreau să mă întâlnesc cu Laura, vreau să-mi repar greșeala, deși n-a fost vina mea. O să-mi las mustața și barbă ca să par mai bătrân. Trebuie să am o explicație cu ea.

— S-o crezi tu! S-o lași în pace pe soră-mea! Abia a ajuns la linia de plutire, ar fi un șoc pentru ea.

— Nu, Sorin. Laura va fi fericită să mă întâlnească. Mă așteaptă de atâta timp.

— Nu! Nici să nu te gândești! O vei amăgi doar ca să dispari din nou într-o zi.

— Am de gând să rămân. Am scăpat de cel care mă urmărea.

— Tu ai sărit asupra noastră acolo în gară, nu-i așa?

— Îmi pare rău că te-am făcut să te lovești. Ați fi fost împușcați. Vă spuseseam să nu ieșiți.

Țigara din care uitase să mai tragă se prefăcuse într-un cilindru cenușiu care i se risipi pe genunchi.

— De unde ai apărut atât de brusc? Sunt sigur că nu erai în urma noastră, am continuat eu mirat de vocea mea ca de cățeluș plângăreț. Dar chiar îmi venea să plâng și mi-era rușine.

— Am trecut prin membrană. Ca atunci când m-ai surprins la club. Dacă aș fi putut, v-aș fi împiedicat să plecați de acasă, dar, cum îți spun, eram urmărit.

— De ce erai urmărit? Și cine te urmărea?

— E o situație complicată, Sorin. Nu știu dacă pot să-ți explic așa, din două

vorbe. E mai indicat să avem discuția asta altădată când vom fi amândoi mai calmi.

— Cel puțin, respecti punctul patru din contract: să nu dezvălui niciodată persoanelor aflate în timp ceea ce este în afara timpului, zise Sorin și pupilele sale se alungiră pe verticală ca cele ale unei feline.

Andrei Cristea mai reuși să-și împingă scaunul de plastic pe care stătea cu douăzeci de centimetri în spate, după care încremeni.

— Mă înduioșează încrederea ta că ai scăpat de cel care te urmărea. Poate ai fi scăpat dacă era un agent obișnuit, unul de la departamentul Curățare Sistem, dar cu mine nu aveai cum să scapi. Sunt Hybris, o inteligență artificială care poate stabili o interfață neurală cu creierul uman.

Călătorul temporal o asculta cumva indiferent și ochii lui căpătaseră privirea aceea apoasă a bătrânilor. Umerii i se pleoștiseră fără să-și dea seama.

— Ai fost de la început aici, mormăi el.

— Nu, nu, se grăbi Sorin/Hybris să nege. N-am timp să joc tot felul de roluri, mă înțelegi. Mă ocup de curățarea mai multor linii temporale. Puștiul ăsta a fost autentic, surăse pipăindu-și obrazii cu vârfulurile degetelor.

— Nu e mai mare deranjul pe care-l faci tu decât ceea ce am dezvăluit eu unui singur subiect?

— Am dimensiunile unei molecule. Ți garantez că voi avea grijă ca băiatul ăsta să nu-și amintească nimic din cele petrecute azi.

— Ce greșeală am făcut, de ce Sistemul vrea să mă elimine?

— Știi foarte bine că ai fost chemat la Bază și nu ai revenit. Apoi ai fost somat și ai ignorat somația... Manifesti dorința pur umană de a te fixa în timp. Asta dăunează angajamentului pe care l-ai semnat cu Societatea. Dacă te consolează, ți voi

spune că este o greșeală comună, tocmai de aceea pe viitor nu vor mai exista agenți umani, ci doar inteligențe superioare, ca mine. Vom deservi Sistemul cu succes. Dar astea sunt fleacuri, desigur. Greșeala ta capitală a fost faptul că ai modificat evenimentele. Ca să salvezi viețile celor doi subiecți cu care erai în legătură, ai scos o întregă linie temporală în afara realității. Tot ceea ce a rămas aici e pur virtual. Și era o linie temporală sănătoasă cu mari speranțe de viitor luminos. Pentru asta ești condamnat.

— Dacă mă scoateți din Sistem, cer să fiu lăsat în această secțiune a timpului... Sau este obligatoriu să merg la căminul meu temporal?

Pe chipul lui Sorin se așternu un zâmbet pe care Andrei Cristea nu-l mai văzuse niciodată, un fel de grimasă disprețuitoare și condescendentă care-l descurajă pe loc:

— Atunci dă-mi voie măcar să îmi iau rămas bun de la cineva, să am o explicație, insistă el cu glasul stins.

— Crezi că te va recunoaște la halul în care arăți?

Călătorul temporal își privi mâinile ofilite, acoperite cu pete de bătrânețe. Stânga îi tremura vizibil.

— Ce... Ce-ai făcut?

— Ți-am suprimat dispozitivul de inerție temporală. Hm, acum se adaugă la vârsta reală și perioadele petrecute în afara timpului sau cele petrecute pe liniile temporale virtuale. Aș aprecia că ai cam optzeci și patru de ani și cinci luni. Dar nu e doar asta. Odată blocat acest dispozitiv, degradarea celulară suferită în afara timpului nu mai este corectată. Bucură-te, și se va îndeplini dorința, vei rămâne aici, anunță Hybris pe mogâldeța cenușie care zăcea pe celălalt scaun. Apoi se ridică și o studie preț de câteva clipe, după care, plictisit de procesul prea lent, îi dădu o palmă. Andrei Cristea se prefăcu într-o grămăjoară de cenușă pe care adierea înserării începu s-o risipească.

Hybris/Sorin se întoarse la banca de pe alee. Strada intrase în umbra aruncată de Dealul Cetății. Două grupuri de elevi ieșiră de la Palatul Copiilor și porniră spre centru. Căldura zilei se transforma încet într-o plăcută răcoare. „Să fi ațipit? Ce repede a trecut timpul!” își zise Sorin. „Parcă am și visat... M-o fi văzut cineva adormit pe bancă?” Se ridică să traverseze spre casă cu gândul să noteze în jurnal visul straniu al după-amiezii.

Mircea Băduț

Mircea Băduț (n. 15 noiembrie 1967, la Râmnicu-Vâlcea) este absolvent al Facultății de Electrotehnică, Universitatea din Craiova. • A scris unsprezece cărți de informatică, dintre care amintim: *Calculatorul în trei timpi*, *Polirom*, 2021, *AutoCAD-ul în trei timpi*, *Polirom*, 2021, . • Proze scurte și eseuri publicate în periodice și publicații diverse (*Dilema veche*; *Viața Românească*; *Saeculum etc.*) • Autor al unor volume de beletristică și eseistică, precum: *Întoarcerea fratelui risipitor*, *Europress*, 2014; *DonQuijotisme AntropoLexice*, *Europress*, 2015/2017, *Ficțiuni Secunde*, *Europress*, 2016/2020, *Întoarcerea pereină*, *Europress*, 2018/2020, *Fals tratat de antropologie*, *Europress*, 2022.

Euterpiene

"Are we a rock band or what?"

Iarăși ne sfădim: cântăm pentru propria plăcere, sau am vrea să vindem muzică? Un laitmotiv al ultimelor noastre întâlniri, ce revine tot mai provocator, mai autoironic, dar și un pic jenant.

Artur, primul chitarist, spune repede că face muzică doar pentru încântarea proprie, iar când îl vedem pierdut în solouri – fie ele alternate cu prelungi grifuri pătimașe, ori cu mângâieri onirice de corzi combinate cu flageolete – ne lăsăm și noi convinși de asta. (Dar știm și că n-ar putea trăi fără fețele noastre pline de admirație când îl vedem lansat, frenetic ori solemn, în acel rai de simțire al chitariștilor.) Anka, bateristul trupei, mărturisește că i-ar prinde bine să putem scoate albume, să ținem concerte. Tobe, neavând o situație financiară relaxată, ar cam bubui și pentru bani. (De altfel, noi am avea nevoie de Anka mai degrabă la orgă, pe care o stăpânește binișor, însă

lui i s-a pus pata pe tobe. Nu ne opunem, ne simțim prea bine împreună, așa cum suntem.) Miguel are argumente interesante și pro și contra... El este, să zic așa, "liantul afon al trupei"; uneori execută clape simple, alteori chitară solo sau chiar bass. E totodată "inginerul de sunet", în sensul că și-a luat ca răspundere conectarea și funcționarea electronicelor, experimentând uneori și diverse adaosuri de efecte sonore. (Deși muzicalmente e acceptabil, ca om ni se pare uneori greu de "asimilat", mai ales când nu se abține să (ne) fie moralist. Însă ne priește pentru deseale provocări intelectuale pe care ni le ridică, și uneori pentru micile bucăți melodice pe care le compune cu forța simplității.) Ar mai fi și Niels, la chitară-bass, care oscilează indecis în controversa aceasta, și care – atunci când poate fi prezent la întâlnirile noastre muzicale (și asta nu-i prea des) – ne asigură un bass obsesiv, dens, ca sugestie de "Level 42", un ritm de frecvențe joase capabile să inducă ascultătorului senti-